בס"ד "הדף השבועי/היומי לתולדותינו"

יום ב', ח' בתשרי תשע"ג (24 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לתחילת השנה החדשה, 2 סיפורים האהובים עלינו באופן מיוחד...

הראשון, בנושא ***שיתוף פעולה*** **–**

ברוב תפילותינו למשך השנה בכלל, ולימים הנוראים בפרט, הלשון היא לשון הרבים – כדוגמת תפילת "אבינו מלכנו", שמסתיימת ב- "...חננו ועננו כי אין בנו מעשים. עשה עמנו צדקה וחסד והושיענו".
נשאלת השאלה - למה, בימים אלה של חשבון נפש, אין אנו מזכירים את הצרכים של ה**פרט**? למה, לכאורה, אין כל אחד מתפלל עבור עצמו? אמנם הגמרא מלמדת אותנו כי לתפילה של ציבור יש עוצמה רבה יותר, עד כדי כך שכמעט ואין השם יתברך יכול להתעלם מתחנוני הציבור.
אך, כיצד הקב"ה 'שם לב' לצרכים של היחיד כאשר ההוא מתפלל רק כחלק מהכלל?

להסביר זאת, **המשל** הבא:
שלמה עבד בתור משגיח מבחנים בתיכון, והיה ידוע כאדם קשוח וממושמע שלא הרשה לתלמידים לחרוג מהזמן הקצוב למבחן אף בדקה אחת. פעם, היה עליו להשגיח מבחן בכיתה ט'. בין הנבחנים היה תלמיד בשם חיים, שנהג תמיד לבקש זמן נוסף במבחן. כאשר נודע לשלמה אודות תכסיס זה, הוא החליט לא לתת לאף אחד זמן מעבר למותר. מראש, הוא הבהיר לתלמידים, "יש לכם 90 דקות להשלים את המבחן ולא יותר. אם תגישו אותו באיחור אפילו של דקה אחת, לא אקבל את המבחן."
כצפוי, בתום זמן זה, חיים המשיך לכתוב, והתחנן לפניו, "רק עוד שתי דקות, בבקשה." וכצפוי, המשגיח דחה בקשה זו, ועם זאת, חיים המשיך לכתוב. כעבור דקה וחצי ניגש חיים לשלמה עם המבחן. כל המבחנים האחרים נמצאו בערימה מסודרת על השלחן ליד המשגיח. שלמה עמד בשלו וסירב לקבל את המבחן של חיים.
חיים נבהל. הוא ייכשל במבחן! הוא החל לצעוק אל המשגיח: "אתה חייב לקבל את המבחן שלי! האם אתה יודע מי אני?"
ניענע שלמה את ראשו, כאילו לא מעניין אותו מטענותיו של חיים. שוב, חיים חזר על השאלה, בקול רם יותר: "האם אתה יודע מי אני? האם אתה יודע מיהו האבא שלי?"
הפעם, ענה שלמה בכעס: "אינני יודע מי אתה, ואינני יודע מי האבא שלך. ואתה יודע מה? גם לא איכפת לי!"
"באמת?", שאל חיים, "פנטסטי!" ועם זאת, הוא לקח את ערימת המבחנים, הכניס את שלו לאמצע הערימה, והחזיר אותם מסודר על שלחן המשגיח. בחיוך גדול, הוא הסתובב ויצא.

"כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵּן רָאִינוּ--בְּעִיר-ה' צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹקֵינוּ אֱלֹקִים יְכוֹנְנֶהָ עַד-עוֹלָם סֶלָה."
מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

כניסת יום הכיפורים	(ב"ש): 17^{12}	(י-ם): 16^{54}	(ת"א): 17^{11}	(חיפה): 17^{03}
צאת היום	(ב"ש): 18^{09}	(י-ם): 18^{06}	(ת"א): 18^{08}	(חיפה): 18^{07}

יום נעים, צום קל וגמר חטימה טובה!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של יעקב זאב בן נחמה ויעל בת אסתר בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד "הדף השבועי/היומי לתולדותינו"

יום ב', ח' בתשרי תשע"ג (24 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

והנמשל: ימים אלה הם ימי הדין לכל באי עולם. שנת תשע"ב הסתיימה והגיע הזמן להגיש כל אחד את המבחן שלו. אך כאשר אנו מתפללים (או נותנים צדקה או מתחרטים על מעשינו) **ביחד**, גזר הדין - גם ליחיד וגם לכלל - יהיה חיובי יותר. ["Parsha Parables"]

אנו תפילה כי בשנה הקרובה, נחזק את מידת שיתוף הפעולה בין פלחי העם השונים.

§§§§§§§§§§§§§§§§§

*והשני על... **שינוי הדרך**:*

***בימים הנוראים** מתייצבים אנו למשפט. ייתכן וערכנו חשבון נפש; ייתכן והגענו למסקנה שככלות הכל המצב משׂביע רצון. וכי מה תובעים מאיתנו, מה כבר בכוחנו לעשׂות. אנשים פשוטים אנו, וככאלה ממלאים אנו אחר הציפיות. אולי... אם נתבונן אל תוך עולם הבריאה, נמצא דבר שיכול לתת לנו עוד נקודה למחשבה...*

הבונה, כשמו כן הוא. בעל חיים הבונה סכרים בנהרות מענפים וקיסמים שהוא מקושש בגדת הנהר. פרוותו של הבונה יקרה היא, והציידים חומדים אותה. אך, לכידתו קשה. כשהוא חש בסכנה צולל הוא לנבכי המנהרות בסכרים שהקים, ונעלם מן העין.
מה עושים הציידים? עקבו אחר אורחות חייו של בעל החיים המעניין, וגילו תכונה מופלאה: כדי להשׂיג חומרי בנייה לבדק הסכרים, עולה הבונה לגדת הנהר ועושׂה דרכו אל החורשה. מקושש זרדים ונושׂאם עמו אל הסכר, לביתו. אך תמיד, תמיד **יחזור בדרך בה הלך**. לא יסטה ממנה ימין ושׂמאל! זו הדרך בה הגיע, וזו הדרך בה יחזור. מעתה, מה קלה מלאכתם של הציידים. פוסעים הם בגדת הנהר ועיניהם בוחנות, לראות את טביעות רגליו של הבונה. אם ימצאו טביעת רגלים אל החורשה, ולא יראו שם את טביעת הרגלים בדרך חזרה, יידעו שהבונה עסוק עדיין בכריתת זרדיו. אז יגנחו, ויציבו מלכודת במסלול ההליכה. **לא יטרחו אפילו להסוותה ולהצניעה**. הבונה יסיים את מלאכתו ויפנה לשוב למצודתו, ילך, והנה מלכודת בדרכו. מבין הוא שמישהו הציבה, מבין הוא שמבקשים ללכדו, ואף יודע לשם מה. **אבל שבוי הוא בהרגלו, עבד לתכונתו**. והוא בוכה, ונכנס למלכודת.

*הרבי מסלונים מביא תכונה מזעזעת זו ושואל: ואנו, בדמעות יום הכיפורים שלנו, האם איננו כאותו בונה? בוכים ומתוודים, **אבל את הדרך איננו משנים** ... אם יודעים שהדרך שגויה, ומכירים בכך, ויודעים שמלכודת לפנינו, לא עלינו לשנות את הנתיב, לבחור בדרך חדשה, ולהנצל...?* [מעיין השבוע]

§§§

"בספר חיים, ברכה ושלום, ופרנסה טובה וגזירות טובות, ישועות ונחמות, ניזכר וניפתב לפניך, אנחנו וכל עמך בית ישראל, לחיים טובים ולשלום."

"כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵּן רָאִינוּ--בְּעִיר-ה' צְבָא-אוֹת בְּעִיר אֱלֹקֵינוּ אֱלֹקִים יְכוֹנְנֶהָ עַד-עוֹלָם סֶלָה."
מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

כניסת יום הכיפורים	(ב"ש): 17^{12}	(י-ם): 16^{54}	(ת"א): 17^{11}	(חיפה): 17^{03}
צאת היום	(ב"ש): 18^{09}	(י-ם): 18^{06}	(ת"א): 18^{08}	(חיפה): 18^{07}

יום נעים, צום קל וגמר חטימה טובה!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**יעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל